

РЕШЕНИЕ

№ 1808

гр. София, 19.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11734** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. И. Г., чрез пълномощник адв. Х., против решение от 14.10.2020г., постановено по н.а.х.д. № 6139/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-004111/12.03.2019г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция” СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Д. И. Г. са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700 (седемстотин) лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месец, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. По същество се твърди, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати редица съществени процесуални нарушения, които не са зачетени от въззивния съд. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на издаденото наказателно постановление.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция”, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 24.04.2018г., в 09:38 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу фирма „П.“, било установено и заснето чрез система за видеоконтрол TFR1-M TR4D № 560, монтирана в служебен автомобил на СДВР, нарушение на скоростта, извършено с лек автомобил БМВ 118Д с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се с превишена скорост от 103 км/ч., при разрешена скорост от 50 км/ч. за населено място. На 21.02.2019г. мл. автоконтрольор В. А. съставил АУАН бл. № 620692/21.02.2019г. срещу Д. И. Г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. АУАН бил издаден въз основа на клип № 2907 и декларация по чл. 188 от ЗДвП.

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на Д. И. Г. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700 (седемстотин) лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месец, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на свидетеля В. А. /актосъставител/, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетеля, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН, както и че твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

Съдът подробно е анализирал събраните доказателства, въз основа на което е извършил правилни фактически установявания и е достигнал до законосъобразни правни изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Неоснователни са доводите на касатора, че АУАН е съставен извън срока по чл. 34 от ЗАНН. В случая твърдяното нарушение е извършено на 24.04.2018г., като е установено и заснето с мобилно автоматизирано техническо средство. Това обаче не е датата на откриване на нарушителя. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Следователно нарушителят се смята за открит, едва когато собственикът на МПС попълни декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. В случая собственикът на МПС е попълнил декларацията на 21.02.2019г. и АУАН е съставен на същата дата, т.е. в рамките на 3-месечния срок от откриване на нарушителя и в рамките на една година

от извършването му – 24.04.2019г.

Неоснователни са и доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН, тъй като в същия не били вписани пълните имена, точните адреси и ЕГН на свидетелите. По същите доводи СРС обосновано е приел, че посочената информация е необходима за целите на евентуално призоваване на свидетелите за разпит в съдебно заседание, но липсата ѝ не може да се квалифицира като съществено процесуално нарушение. Описаните нередовности на акта попадат в обхвата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и не засягат законосъобразността на издаденото въз основа на него наказателно постановление. Законосъобразно съдът е отхвърлил като неоснователно и възражението, че актосъставителят и двамата свидетели са заинтересовани лица, доколкото по делото не са представени каквито и да било доказателства за заинтересованост по смисъла на чл. 51, ал. 1, б. „в“ от ЗАНН на някой от тях от изхода на административното производство.

Видно от удостоверение № 10.02.4835, което е част от административнонаказателната преписка, мобилната система за видеоконтрол тип TFR1-M е от одобрените за използване типове средства за измерване до 24.02.2020г. Според Протокол № 10-39-17/03.11.2017г. и Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система от 24.04.2018г., автоматизираното техническо средство № 560, монтирано в МПС на СДВР, с което е установено и заснето нарушението, е преминало успешно последваща проверка. Това означава, че към датата на заснемане на нарушението и засичане на скоростта на движение е било технически изправно, да засича и заснема в срока на периодичния контрол. Неоснователни са възраженията, че не е безспорно установено дали нарушението е заснето със същото техническо средство, за което е представен протокол за периодична проверка, поради разминаване в идентификационните номера. Безспорно е, че се касае за едно и също техническо средство – мобилна система за видеоконтрол TFR-1M с инд. № 560. В тази насока въззивният съд е развил подробни мотиви, които настоящият състав напълно споделя и не намира за нужно да преповтаря.

Засечената скорост на движение на МПС е от 103 км/ч, с отчетения толеранс от 3%, което означава, че водачът се е движил с превишена скорост, над максимално разрешената от 50 км/ч, за каквото нарушение е санкциониран. Разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП предвижда глоба във фиксиран размер от 700 лв. за водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, при превишаване над 50 км/ч, както и три месеца лишаване от правото да управлява МПС, поради което не следва да се обсъжда въпроса за редуциране на нейния размер.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира неправилност и законосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.10.2020г., постановено по н.а.х.д. № 6139/2019г. по

описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: